

EL VILANOVÍ

PERIÒDIC D'INTERESSOS LOCALS

Vilanova i Geltrú, 9 de Febrer de 1923

PREUS
 Un mes. 75 cèntims.
 Número solt. 25 »

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
 Carrer de Santa Madrona, 21

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.
 No es retornen els originals.

A propòsit de la conferència del Dr. Calvet

Dèiem en la ressenya que vàrem publicar en el nombre anterior de EL VILANOVÍ, que exposaríem nostre criteri sobre el tema desenrotllat i sobre la manera de desenrotllar-lo feta pel Dr. Calvet.

Però abans d'entrar en matèria hem de fer quelques correccions a nostre ressenya per a evitar qualsevol mal entés.

En l'apart núm. 5, a l'acabament, diu a la penúltima ratlla : *més pot resoldre el problema*; en lloc de dir : *no pot resoldre el etc.*

A l'apart núm. 11, diu : *deixà* en lloc de dir *deixa*, lo que no és pas tot ú.

A l'apart núm. 18, diu : *una estatueta de cavall, treballada en Enori*; haven de dir : *treballada en ivori (marfil)*; també diu *Bisous* en lloc de dir *bissons*; a l'apart número 19, a l'acabament, diu *Neandertal* en lloc de dir *Neanderthal*, i finalment dues ratlles més avall diu : *pithcantethous* en lloc de dir *Pithecanthropus*.

Fetes aquestes petites esmenes, que el llegidor amb tota seguretat ja haurà fet pel seu compte; però que volem fer constar, anem a do-

nar la nostra humil opinió, sobre un dels punts :

En el resum anterior, ja haurà pogut el lector formar-se una idea de ço que defensa la teoria evolucionista.

Anem a analitzar un dels seus punts principals i seu valor científic advertint, que quan parlem de valor científic, mentres no diguem lo contrari, no ens limitem pas al camp de les ciències experimentals; perquè en aquest problema intervenen una munió de ciències, que no és lícit eliminar, ja que ço que és veritat en un ram del saber humà no pot deixar de ser-ho, en tots els que hi tinguin relació.

Idea fonamental de la teoria evolucionista o del transformisme, és buscar la explicació de la infinita varietat de sèrs que existeixen en la terra, suposant que existeix entre ells un parentiu reial; i considerant-los, derivats els uns dels altres.

L'HOME TERCIARI

La teoria evolucionista té un gran interès en sostenir la existència de l'home terciari, existència, que sols es descubreix en el seu desig totalment partidista, de emmotllar la ciència experimental a les seves aspiracions racionalistes; però que no es veuen confirmades

de cap de les maneres, pels descobriments de la Geologia. Passant per alt altres proves, en citaré una no més, que val certament per totes : les despulles trobades a la célebre cova dels entorns de la ciutat de Elberfeld, a la vall de Neander, (d'on en vé el nom de Raça de Neandertal), consistent en varies peces d'esquelet humà. En efecte : entre les despulles dites, hi figura un crani incomplet, que adquirí, ja des del seu bell començament, una gran celebritat. Li falten els ossos de la cara i el seu caràcter més distintiu consisteix en tenir la bóveda craneana molt deprimida i les arcades orbitals molt prominents, oferint particularitats anàlogues a les calaveres trobades a la caverna de Spy i Krapina, perteneixents totes elles a la mateixa raça a que pertany la no menys célebre mandíbula trobada en 1907 a Heidelberg, i que és la despulla humana fòssil més antiga que es coneix.

Doncs, bé, sobre aquestes despulles fòssils, varen fer-se les més tentadores deduccions per part dels seguidors de la teoria evolucionista, mes no pas amb la unanimitat, que sembla havia de regnar, tota vegada que, mentres alguns naturalistes deduïen de l'estudi dels esmentats fòssils, que l'home del *Neandertal* era un sér de condició

inferior, un tipus intermig entre el mono i l'home verdader, de braços llargs i de cames curtes, capaç únicament de caminar dret, amb els genolls mig doblegats, com els monos antropomorfs, i quin crani indicava, per la seva capacitat, una gran curtedat de facultats intel·lectuals; altres en canvi, sostenien una opinió completament contrària, afirmant junt amb el cèlebre geòleg Huxley, de tots prou conegut, que el crani de Engis (raça de Cro-Magnon, no tan antiga encara com la de Neandertal), lo mateix podia pertànyer a un home del període Diluvial, que a un filòsof de nostres dies; i aplaudien a l'antropòleg Hamy, qui en un Congrés de Bruseles va afirmar, que pels carrers de l'esmentada ciutat, es passejaven homes quin crani no era pas superior al de l'home de Neandertal, que tant s'anomena sens tò ni só, pels que, de totes passades, volen descendir del mono mitjançant la evolució.

Fins aleshores però, tot no passava d'ésser una cojectura molt probable, és veritat; faltava la prova definitiva, en el ram de la Geologia, a que contínuament apel·laven els evolucionistes.

La prova clara, innegable, va venir; en 1908 foren trobats esquelets sencers i ben conservats, a la caverna de Le Moustier i de La Chapelle-aux-Saints als departaments de Dordogne i Correze a França.

En la primera s'hi trobà un esquelet intacte d'home, amb les cames plegades, el braç dret dirigit vers el cap i junt a la mà l'arma típica d'aquells temps, anomenada pels francesos «coup de poing»; i en la segona, un esquelet en posició semblant, lo que sembla indicar que es tracta d'enterraments. Lo més important d'aquesta troballa és que aquests dos esquelets tenen tots els caràcters dels restes incomplets trobats anteriorment a les coves abans citades de Neandertal, de Krapina i de Spy, com

també els de la célebre mandíbula de Heidelberg.

No hi ha, doncs, que fantasiar sobre la raça de Neandertal, que és en un tot igual a la actual. Creiem que tota persona imparcial, en presència de les proves aduïdes, no podrà menys de confessar la manca de raó als que propugnen la teoria de la evolució amb arguments tant falsos, com els que arbitràriament dedueixen de la Geologia, la seva arma preferida i la més forta per a ells.

Acabarem aquestes notes citant una autoritat que res té de sospitosa en quant a idees religioses, com hauran de confessar els nostres llegidors que estiguin una mica al corrent d'aquests afers. Diu el Dr. Ranke, en la seva obra *L'Home (Der Mensch)*: «L'home terciari no ha sigut trobat enlloc; els indicis més antics de l'home alcansen a Europa lo mateix que a les altres parts del món fins al *Diluvium*. La suposició de l'existència de l'home terciari en l'Amèrica del Sur, diu Zittel (tampoc gens sospitós en la matèria) és deguda a l'error d'haver atribuït major antigüitat que la que en realitat té, a la formació geològica de les Pampes de l'Argentina, on s'han trobat despulles humanals, juntament amb els del Mastodón i Glip-ton». I per a més satisfacció dels llegidors els direm que els tres gravats del *Pithecanthropus erectus* que es varen presentar a la conferència que ha donat lloc a aquestes senzilles notes, són trets precisament de l'obra del Doctor Ranke citat, qui a la seva vegada els treu de Batàvia.

Per acabar, direm lo abreujadament possible, lo que hi ha sobre el *Pithecanthropus erectus*, que tant de soroll va fer i que s'utilitza encara en algunes obres, que seran tot lo tendencioses que es vulguin, però que no dubtem en afirmar rodonament que no ofereixen cap garantia de científiques als seus llegidors.

L'història del célebre *Pithecanthropus* és la següent: en 1891, el metge militar holandés Eugeni Dubois, va trobar en les capes del Trinil, de la illa de Java, unes despulles humanals que es reduïen a les següents: una coberta craneal, un fèmur i dos molars, que no es trobaven pas junts, però sí a la distància d'alguns metres els uns dels altres, amb lo que pogué justificar l'atribuir-los a un sol individu.

Aleshores es presentà el problema: ¿a quin animal pertanyien els ossos trobats? La semblança que tenien amb els ossos humanals era evident, lo que induí al descobridor a pensar que perteneixerien a alguna forma de transició entre els simis i l'home, és a dir: al *Missing link*, tan sospirat pels partidaris de la evolució. Dubois reconstruí l'esquelet i li donà el nom amb que és conegut. Es presentà tot ufanós al Congrés de Zoologia que's celebrà a Leyden l'any 1895 i acabat el seu discurs en que sostenia que la troballa per ell feta, era el tipus de transició entre el mono i l'home, el president del Congrés, que era el célebre Virchow (célebre en la ciència i també com a materialista convençut) va dir en el seu discurs de gràcies que res es podia afirmar de cert, com ho feia l'orador, fins que es trobés un esquelet complet. Més tard, després d'un estudi més acurat, els savis s'inclinaren a creure que's tractava únicament d'un mono Hilobatit, essent Virchow principalment el que ho sostingué i adherint-se al seu judici el Dr. Ranke ja anomenat.

Però el llegidor té de saber que les capes del Trinil són de l'època quaternària, època en que ja existia l'home i per lo tant cas d'ésser un mono l'animal trobat, resultava ésser contemporani de l'home, ja mai un tipus de transició; però no va acabar aquí la trista aventura del pobre *Pithecanthropus*, sinó que la cosa va passar encara més endavant. El célebre Dr. Arnold Brass, qui va acusar al també cé-

lebre Haeckel de falsificador, davant de l'Acadèmia de Berlin, si mal no recordem, provant-li que alguns gravats per ell presentats com a proves de evolució en embriologia per a confirmar la seva llei bioenergètica fonamental, eren una trampa per a fer-se nom i diners, com a l'últim va haver de confessar el mateix Haeckel, perdent d'un sol cop tota l'autoritat científica davant dels seus companys de ciència, aquest mateix Dr. Brass ha demostrat en 1914, que el *Pithecanthropus* trobat, no sols no pertany al mono, sinó que les seves despulles *son d'un home dret i verdader*, en virtut d'una sèrie de proves que ens abtenim de reproduir, per no fer-nos més pesats, però que estem disposats a resumir i explicar si per un cas a algú li semblés això una fugida d'estudi, com vulgarment es diu.

El *Pithecanthropus*, doncs, no és més que un home com els de nostres dies. Ço que ha passat amb les despulles que acabem de recordar no és pas ni la primera ni la segona vegada, ni tampoc la centèsima que els hi succeeix, als que prescindint dels fonaments científics, es deixen portar únicament de les idees preconcebudes, que sobre determinades matèries s'han forjat en el seu enteniment, intentant, vulgues que no, que les troballes geològiques confirmin llurs arbitràries suposicions, no tenint en compte que la ciència no ha de emmotllar-se a l'enteniment humà, sinó al revés, l'enteniment a la ciència. Aquesta és la verdadera història del cèlebre animal, qual nom se li deu haver ja posat travessar al llegidor, per lo enrevessat que és.

PRÉCAMBRIC.

El plany de la palmera

*Elegia en recordança
de la Smita Roig.*

Diu mon plany, palmeres sobiranes
que gronxa el ventitjol,
compadiu ma dissort com a germanes
i no gallardegen vostres capçanes,
jo estic avui de dol.

Rumbejava amb orgull la gentilesa
de mon airós plomall,
mon tronc movia amb gràcia i altivesa,
lluïnt com arrecades de princesa
dàtils en enfilall.

Sota mos peus, florida una panera
per catifa tinguí,
que flaire em regalava en primavera,
jo em creia ja la més gentil palmera
la reina del jardí.

Mes, Vilanova, un jorn, sent la follia
de son agençament,
i per llaçar amb la mar una gran via,
trepitja mon encís de pagesia,
donant-li un nou caient.

A la joliuma llar, caseta bruna
que tant temps ombregí
li arrenca les pedres d'una a una,
un bocinet de cor m'era quiscuna
¡ai! ¿qué serà de mi?

Tota alegria avui és desderrada
de mon jardí d'amors,
son niuet abandona l'ocellada,
i als dematins quan caigui la rosada
no hi trobarà les flors.

¿On són els roserars? ¿i llurs poncelles?
¿i els lliris? ¿i els clavells?
ja no les veuré més jo flors tan belles
ni sentiré mai més les cantarelles
que hi feien els ocells.

Ni en venir les primeres orenetes,
darrera els últims freds,
retornaran aquelles novelletes
que en mes branques s'havien gronxadetes,
saltant de llurs niuets.

Dolça trobava en nits de lluna clara
la veu del rossinyol,
prò enyoraré una veu més dolça encara
sentir sota mes palmes una mare
cantant vora un bressol.

Si arrunada l'idil·lica masia
fos arrencada jo,
com pallets d'un niu que el vent destria,
amb mos dolços records també es perdria
l'encís de ma cançó.

Adeusiau, palmeres sobiranes
que gronxa el ventitjol,
compadiu ma dissort com a germanes
i no gallardegen vostres capçanes,
jo estic avui de dol.

MARIÀ DEL TURA PRAT, Sch. P.

Vilanova i Geltrú, Gener de 1923.

ELS AMICS DEL MUSEU

La Biblioteca Balaguer posseeix avui la col·lecció completa dels historiadors d'Aragó, mercès a la mai prou lloada munificència del senyor Marquès de Ferrer-Vidal, qui ha fet seguir la donació de llibres ressenyada en el número del 26 de Gener últim d'aquest setmanari, de la remesa de les següents obres:

«Los Reyes de Aragón en Anales históricos», por Pedro Abarca. Madrid, 1682. —84, 2 volums a foli.

«Progresos de la Historia en el Reyno de Aragón y elogios de Zurita», por Diego José Dormer. Saragossa, 1680, foli.

«Defensa histórica por la antigüedad del reino de Sobrarbe». Saragossa, 1675, foli.

«Indices rerum ab aragoniæ regibus gestarum ab vnitibus regni ad annum MCDX. A Hieronymo Svrita tribus libris parati et expositi. Cæsaravgvstæ.» Ex officina Dominici a Portonarijo de Vrsinis. MDLXXIIX (1578), foli.

—Del senyor Joan Fabré i Oliver, individu del Patronat de la Biblioteca-Museu Balaguer, ha rebut aquesta Institució les següents publicacions de la «Cámara Oficial del Libro» de Barcelona:

«El libro español», que conté el cicle de conferències organitzat per aquella entitat del 15 al 23 de Març de 1922, amb els retrats dels conferenciants; «El servicio de correos entre España y América», per Benvingut Calvo Hernández; «Memoria de la Cámara Oficial del Libro de Barcelona, correspondiente al ejercicio de 1921-22», elegant edició dels Oliva de Vilanova, i el «Reglamento interno» de la mentada Cámara.

—El poeta Ernest Jaumandreu ha regalat a la Biblioteca un exemplar de sa «plaquette» de poemes, «Madrigales», amb una dedicatòria autògrafa.

Veus dels altres...

COSES DE CARNAVAL. — La nova secció de EL VILANOVI m'ofereix l'avinentesa de parlar, mogut per un sentiment d'estètica i de pietat, d'un detall que s'observa en vostra simpàtica i típica Cavalcada, i que hi fa l'efecte d'una mosca dins d'un plat de llet. Me refereixo a aquells grops de nens i nenes, esparracats i bruts, que segueixen els cotxes des d'on es tiren caramells i ametlles de sucre, i que per miracle no'n mor algun cad'any sota les rodes. Amb l'agravament, que'ls guardes per evitar un atropellament, han d'apartar a vergaçades a aquells pobres fills de mare, dels carruatges on s'hi fa ostentació de luxe, de alegria i de disbauxa.

La força de costum, el veure-ho des de petits, haurà fet que els vilanovins (precisament en un episodi de l'espectacle que vé des de tants anys palesant els seus sentiments filantròpics) no hi hagin trobat una manca de caritat envers els pobres, i no hagin agotat tots els mitjans de lliurar la vistosa Cavalcada benèfica de la penosa visió d'aquella mainada que envolta els cotxes. Quan no per pietat pels fills dels pobres, feu-ho per estètica. La meua impressió pèssima l'hauran rebuda o la rebran altres forasters, lo que, encara que tal, me dol moltíssim, ja que en els anys que frueixo de vostra hospitalitat he après estimar Vilanova talment com si'n fos fill, i a admirar les qualitats dels vilanovins, i no voldria mai veure cap llimac entre els pètals de les roses de vostres boniques festes tradicionals

D. P. S.

EL JOC

Per excès d'original ens veiem privats de publicar amb la deguda regularitat els importants articles que oportunament ens remet nos-

tre col·laborador senyor M. Mark, referents a n'aquest interessant afer del joc.

Avui, precisament, ens queda en cartera el que ens ha remés l'esmentat periodista per aquest nombre i que per ésser de frapant actualitat ho esmentem per a que en publicar-lo, Déu volent, en el nombre pròxim, assabentats aixís els nostres llegidors i en particular els que's interessin per aquesta secció, ja veuran que l'havem rebut a temps i no ens ha sigut possible insertar-ho.

Vilanova a fora

ELS POEMES DE MANUEL DE CABANYES, EDITATS A MANCHESTER. — Dins la rúbrica «Lletres i llibres» del número de *La Veu de Catalunya*, corresponent al 27 de Gener últim, el crític i poeta Josep Lleonart dedica el següent comentari a dita edició:

«Ciutats, els noms de les quals ja fan com un esbandiment de pulcritud científica en l'espai de la nostra imaginació: París, Halle, Cambridge, Cologna; revistes, com «Revue Hispanique», Universitats o societats de Savis que estudien punts concrets de les llengües i de la literatura dels païssos d'Espanya sigui escatint un punt obscur o divulgant una dada nova, sospesant el valor d'una paraula, reproduint un text famós en edició crítica, porten la flor d'aquets païssos per l'univers culte, dins l'estoig d'unes publicacions de presentació generalment òptima, i en bona companyia científica. Avui és la premsa de l'Universttat de Manchester que publica els «Preludios de mi Lira» (any 1836) de l'humanista poeta Manuel de Cabanyes.

El senyor Allison Peers, catedràtic de Llengua i Literatura espanyoles a la Universitat de Liverpool, és l'estudiós qui ha preparat aquesta edició amb una introducció crítica, una bibliografia molt

completa i apèndixs i notes, entre elles algunes dades biogràfiques inèdites que han pogut procurar al benemèrit Professor els successors de Manuel de Cabanyes i la Biblioteca de Vilanova i Geltrú. Agència l'adquisició d'aquest llibre, que és la darrera paraula sobre la personalitat del poeta Cabanyes, el senyor Domènech, de la Llibreria Verdaguer».

* * *

UNA DATA MEMORABLE. — El diari barceloní suara mentat, dedica la secció de «Dietari històric» del 27 de Gener a commemorar igual data de l'any 1808, que és el natalici del poeta vilanoví, Manuel de Cabanyes, publicant-hi una sucinta biografia.

* * *

OLIVA DE VILANOVA. — En el volum que ha publicat la Càmera Oficial del Llibre, de Barcelona, aplegant les nou conferències del cicle que's donà del 15 al 23 de Març d'antany amb ocasió de la segona Fira de Mostres, hi figura la molt interessant que sobre el tema «L'Indústria del Llibre» desenrotllà nostre compatrici, el culte bibliògraf En Víctor Oliva.

DE L'ALCALDIA

COMITÉ BENÉFICO

Al posesionarse de la Alcaldía el señor D. Juan Pujol Carbonell y de acuerdo con el Excmo. Sr. Gobernador Civil, fué organizado el Comité Benéfico de esta villa, encargándose directamente el mismo de las recaudaciones de donativos por la tolerancia de recreos, ingresando los fondos en cuenta corriente en el Banco de Villanueva, sin mediación de la Alcaldía ni de ninguno de sus agentes. Los señores componentes del Comité son: El Sr. Alcalde-Presidente; don Eliseo Oliver, por el Hospital; D. Gustavo Galcerán, por la Casa de Amparo; D. Antonio Grifuls, por la Sala de Asilo, y D. Casimiro Font y Gumá, por el Patronato de Pobres.

Dicho Comité presenta a la autoridad superior el siguiente resultado de su gestión, cuyos comprobantes están a disposición de quien desee examinarlos:

	Pesetas
Ingresado directamente en el Banco de Villanueva desde Abril de 1922 hasta la primera quincena enero de 1923	16 305 00
Intereses abonados por el Banco por la cuenta corriente	24 35
Total ingresado.	16 329 35

	Pesetas
Entregado al Santo Hospital.	4.500
Id. a la Casa de Amparo .	4.500
Id. a la Sala de Asilo . . .	2.250
Id. al Patronato de Pobres.	2.250
Importe Bonos a los pobres con motivo de la Fiesta Mayor de Agosto último.	550
Al Santo Hospital en pago de estancias de una familia necesitada.	500
Para contribuir a la adquisición de aparatos ortopédicos para Emeterio Fort .	300
A la Comisión de Festejos para la organización de los actos benéficos del próximo Carnaval.	1.000
Importe gastos de administración	286
Saldo en cuenta corriente en el Banco de Villanueva .	193 35
Total	16.329 35

Villanueva y Geltrú, 22 de Enero de 1923.—El Alcalde-Presidente, *Juan Pujol*.—Por el Santo Hospital, *Eliseo Oliver*.—Por la Casa de Amparo, *G. Galcerán*.—Por la Sala de Asilo, *Antonio Grifuls*.—Por el Patronato de Pobres, *Casimiro Font*.—Todos rubricados.—Hay el sello de la Alcaldía y el de todas las entidades que se citan.

Notícies Religioses

Parròquia de Sant Antoni Abat

La Arxiconfraria Teresiana de la parròquia de Sant Antoni Abat, tindrà el propinent diumenge, a les vuit, en l'església dels Josepets, missa de Comunió general amb plàtica preparatòria que farà el reverend D. Manuel Roig, capellà del Sant Hospital i Vice-director de la Arxiconfraria.

A les sis de la tarda, tindrà lloc l'acostumada funció de desagravi amb exposició del Santíssim Sagrament.

* * *

La Congregació de Maria Immaculada i Sant Lluís Gonçaga, tindrà el propinent diumenge la Comunió general reglamentària a les vuit, en l'església de Sant Antoni, amb plàtica preparatòria pel reverend Vis-Director.

L'escaure's aquell dia la festa de Lourdes serà sens dubte un motiu més per a que no hi falti a l'esmentat acte de la Comunió cap congregant.

Església de la Divina Providència

Durant els dies de Carnaval i dimecres de Cendra, es celebrarà a l'església de la Divina Providència i amb la solemnitat dels demés anys la devota funció de les Quaranta Hores, en desagravi a Jesús Sacramentat, per les ofenses que reb durant aquests dies.

Al matí, a dos quarts de set, missa resada. A les vuit, missa cantada per la Rvnda. Comunitat, acabada la qual i conforme disposen les cerimònies de la Sagrada Litúrgia, es farà una petita processó per l'interior del temple, col·locant-se immediatament després el Santíssim al sagrari, resant-se tot seguit les lletanies dels Sants.

A la tarda, a les cinc, Rosari, Trisagi cantat, actes de desagravi i reserva.

El dimecres de Cendra a dos quarts de vuit, es farà la benedicció i imposició de la cendra, i tot seguit missa cantada amb exposició.

A la tarda, a les cinc, funció com els dies anteriors, acabant-se amb el cant de les lletanies dels Sants, processó per l'interior del temple, benedicció i reserva del Santíssim Sagrament.

Nota: Durant els esmentats dies faran com de costum, vetlla a Jesús Sacramentat, diferents grups de senyores i senyors.

NOVES I COMENTARIS

L'últim diumenge de Gener, verificaren l'anunciada excursió a aquesta vila un escullit nombre de socis del «Centre Excursionista» de Barcelona. Visitaren detingudament la Biblioteca-Museu Balaguer on foren atesos pel President del Patronat D. Joaquim Basora, el Bibliotecari D. Ignasi Rubio i el Conservador del Museu, D. Amador Romaní. Aquest amic nostre, tan entusiasta com coneixedor de les curiositats vilanovines, acompanyà als excursionistes en llurs visites a les esglésies parroquials de Sant Antoni i de Santa Maria, al Castell de la Geltrú i a la platja.

L'empresa del cine «Diana» ha tingut tres plens amb motiu de les tres projeccions que ha fet de la cinta «Charlot i el noi». El film resulta delicat i agradable, pel seu to agre-dolç, per la discreta barreja de lo grotesc i lo trist, talment com en tants moments del nostre viure humà. En Charlot, en tots els episodis, apareix amb el seu art extraordinari.

La mateixa empresa ha projectat l'adaptació feta per l'escena afona de la novel·la de Blasco Ibàñez, «Els quatre genets de l'Apocalipsis», que també ha sigut molt ben rebuda pels aficionats a aquests espectacles.

El passat diumenge vàrem assistir a la representació que el Pomell de Joventut «Espigues i Campans» va donar en el teatre del Círcol Catòlic, posant-se en escena el drama en tres actes titolat *L'altiva* i la joguina còmica *La tafanera*, totes dues ben escaïentes.

Les damiselles de l'esmentat Pomell encarregades de llur interpretació, varen posar-se a l'altura de verdaderes actrius, i ho palesaren ben bé els aplausos que les hi tributà el públic en diferents escenes, principalment del drama, i al final de cada acte.

El saló-teatre d'aquella entitat es vegé plé de gom a gom, atretes segurament per la novetat de l'espectacle i la simpatia de les pomel·listes, de selectes famílies vilanovines que quedaren ben impressionades de la tasca acurada d'aquelles damisel·les que tan bé sapigueren interpretar l'obra de l'eminent literat En Joaquim Vayreda.

És de desitjar que les entusiastes damisel·les segueixin per aital camí i que ens donguin sovint tal mena d'espectacles que bé sempre ens plauen.

Molt ens complavem en felicitar als organitzadors de tan selecta vetllada i en particular a les damisel·les per tan acurada tasca.

Ha sigut nomenat individu del Patronat de la «Casa d'Empar» nostre amic el Doctor Josep Oriol Puig i Font.

Hem sentit lloar, molt justament, la substitució de les cortines que hi havia en el cancell del portal de les Neus de l'església de Sant Antoni, per les actuals portes-vidrieres.

Aplaudim ben coralment les importants millores, que com la que acabem d'esmentar, s'hi venen realitzant en nostra primera parròquia, felicitant al reverend senyor Arxiprest per l'encert que ha tingut en ordenar-les.

El Pomell de Joventut «Poeta Cabanyes», reunit en sessió de caràcter extraordinari, àcordà adquirir un exemplar de la edició feta a Manchester per l'erudit hispanòfil M. Allisson Peers, dels poemes del singular líric vilanoví, qual nom tan acertadament les distingides pomel·listes escolliren per a lligar la garba dels seus amors envers Déu i la Pàtria, i dirigir un missatge de felicitació i agraïment a l'il·lustre professor de Llengua i Literatura espanyoles de la Universitat de Liverpool.

L'encarregat d'una secció de la fàbrica Mata i Pons, en Josep Nin, fou víctima, fa pocs dies, d'un accident del treball que podia haver-li costat la mort més horrorosa a no ésser el ràpid auxili del demés personal de la sala respectiva, que amb lloable intrepidesa i valentia pararen en sec la maquinària i evitaren que l'esmentat Nin fos triturat. Afortunadament, com indiquem, no fou més que el magullament d'un braç i part de la cara que tingué de sofrir l'accidentat, de lo qual, ens assabentem va mllorant notablement.

Observem satisfets com es van restablint al servei públic molts fanals que durant anys han permanescut bo i abandonats. Celebrem tant important millora, esperant que sia ben complert el servei de il·luminació pública com el que temps enrera podia ventar-se de tenir nostra vila.

L'últim diumenge del mes passat tingué lloc l'inauguració del magnífic camp d'esports de l'Associació d'Alumnes Obrers, amb caràcter íntim, jugant-se alguns partits d'entrenament entre elements seleccionats d'aquesta vila com a preparació del gran festival que es celebrarà en l'esmentat camp el dia de l'inauguració oficial.

Actualment s'hi està treballant de ferm per a dotar-lo de tots els detalls necessaris en semblants centres esportius, que'l posaran, un cop llest, entre els més importants camps actuals de semblant categoria.

Hem rebut un atent Besalesmans de l'il·lustrat Quefe de la Biblioteca Balaguer D. Ignasi Rubio Carbonero participant-nos haver prés possessió de la quefatura de l'Institut balaguerià i oferint-se oficial i particularment.

Agraïm de veres aquesta deferència i restem igualment a la recíproca.

Del senyor Alcalde hem rebut un acurat programa dels festetjos que la Comissió ha organitzat per al present Carnaval i que tindran lloc els dies 9, 10, 11, 12, 13 i 14 del corent mes, d'acord amb les Juntes Benèfiques i societats recreatives.

Les festes a celebrar són quasi bé les mateixes que les d'anys anteriors, afegint-hi enguany la Rua i alguna altra modificació més que no altera lo acostumat.

Agraïm aquesta deferència en l'envio de l'escaient exemplar.

La propvinenta setmana sortirà el primer nombre de «Vida Mariana», revista publicada per la Secció Acadèmica de la Congregació Mariana, amb el fi d'estendre i intensificar més la propaganda per a la Assemblea Mariana que deu celebrar-se en aquesta vila el primer diumenge del proper Maig.

1923 BARCELONA 1923

Concurso Hispano-Americano
EXPOSICIÓN UNIVERSAL
Gráfico-Descriptiva de todas las
Industrias : Comercio : Artes : Oficios y Profesiones
del Mundo entero

Será este CONCURSO-EXPOSICIÓN uno de los más interesantes Certámenes del presente siglo. Los derechos de inscripción son muy módicos y los gastos de instalación serán totalmente gratuitos. El Comercio, la Industria y los Profesionales de toda España, al inscribirse, tienen asegurada una doble recompensa apropiada a sus merecimientos.

Inscribase Vd. hoy mismo o pida detalles a
Oficina Internacional de Concursos y Exposiciones
Apartado 378 C. 7 — Barcelona

IMPREMTA SOCIAL

Impressions artístiques per a la indústria i el comerç.

Reproducció de gravats antics. Especialitat en farges de participació de casament i bateig.

Imp. Social : Santa Madrona, 21 : Vilanova i Geltrú